

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 99ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΕΥΡΩΠΗ

“ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ”

Ηρεμία επικρατεί στο Άμστερνταμ...
Συμφώνησαν οι ηγέτες των 15.

“Νόμιζα ότι οι σοσιαλιστές υπάρχουν για να δημιουργούν προβλήματα στον καπιταλισμό και όχι για να του τα λύνουν”.
Ανώνυμος εργάτης της Ρενώ.

“Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας προς την Ολλανδία, στα σύνορα που συναντήσαμε, αρνηθήκαμε να δείξουμε τα διαβατήριά μας. Παρουσιάστηκαμε ως άτομα χωρίς χαρτιά, όχι ως πολίτες κάποιου κράτους, αλλά ως μέλη της ανθρωπότητας. Επίσης αρνηθήκαμε να πληρώσουμε το τρένο. Δεδομένου ότι πηγαίναμε να διαδηλώσουμε ενάντια στην ανεργία είναι προφανές ότι δεν μπορούσαμε να πληρώσουμε για το ταξίδι...”

Louca, από το Radio Serwood της Πάντοβα.

“[...] Οι συγκεντρωθέντες σκόπευαν να παρεισφρύνουν στις άλλες διαδηλώσεις και να δημιουργήσουν προβλήματα. Δε νομίζω ότι μπορείς να αφήσεις μια ομάδα σαν κι αυτή να διαδηλώνει στην πόλη”.

Vrakking, Γενικός Εισαγγελέας του Άμστερνταμ.

Το κείμενο που ακολουθεί, πρώτα απ' όλα θέλει να είναι πληροφοριακό. Και αυτό γιατί έχουμε την πεποίθηση, ότι τα όσα σημαντικά συνέβησαν στο Άμστερνταμ κατά το διάστημα 14-17 Ιούνη, παρουσιάστηκαν όχι μόνο κατά τρόπο ελλιπή αλλά και παραπλανητικό. Βεβαίως, δεν είναι η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά που γίνεται κάτι τέτοιο. Εδώ αυτό γίνεται με γεγονότα που συμβαίνουν δίπλα στα βαν των απευθείας συνδέσεων, δε θα συνέβαινε με τα όσα διαδραματίστηκαν στο “μακρινό” Άμστερνταμ; Αλλά η έκπληξη μας όταν φτάσαμε στην Αθήνα για το πόσα λίγα έγιναν γνωστά, αλλά και ο φόβος ότι θα μείνουν άγνωστα τα όσα διαδραματίστηκαν, μας κάνει να θέλουμε να δώσουμε πληροφορίες και να μην, τουλάχιστον σε μια πρώτη φάση, ασχοληθούμε με το θεωρητικό μέρος μιας υπόθεσης απόκρυψης γεγονότων που, αν μη τι άλλο, συνιστούν την πρώτη μαζική πανευρωπαϊκή μορφή αντίστασης των τελευταίων χρόνων στην καπιταλιστική προσαγή. Δηλαδή, αν στο Άμστερνταμ μαζεύτηκαν τα μακρυνά τρισέγγονα των ανθρώπων που το 19ο αιώνα συναντήθηκαν στο Λονδίνο για τη

δημιουργία της Πρώτης Εργατικής Διεθνούς, αυτό αξίζει να ειπωθεί και πρέπει να ειπωθεί. Γιατί, αν θέλουμε να ξανακουμπάσουμε οι μαυροκόκκινες σημαίες στον ευρωπαϊκό ουρανό, όπως εκείνο το Σάββατο της 14ης Ιούνη, αυτό θα πρέπει να γίνει γνωστό τουλάχιστον σε όσους ενδιαφέρονται. Γιατί το μεγάλο πρόβλημα δεν είναι ότι κάποιος δεν ενδιαφέρεται, αλλά νομίζουν πως είναι οι μόνοι και ότι δεν υπάρχουν άλλοι σαν κι αυτούς.

Η πορεία

Το Σάββατο, 14 Ιούνη, στις 2μ.μ., το ραντεβού είναι στην DAM, κεντρική πλατεία του “ελεύθερου” Άμστερνταμ. Οι “ξένοι” που αρχίζουν να μαζεύονται απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης δεν έχουν έρθει για την αποπαικωμένη κάρναβη, για τη βιομηχανία του σεξ, ή για τις τουλίπες και τις βόλτες

συνέχεια στην 4η σελίδα

Καίνουργιος Αιώνας

Ποιος αλήθεια το είχε προβλέψει; Ποιος από όλους αυτούς του σπουδαίους και τρανούς πολιτικούς αναλυτές που όλα τα ξέ-

του Γιώργου Μπαλάφα

ρουν κι όλα τα προβλέπουν; Ποιος από όλους αυτούς τους σοβαρούς κι εγκρατείς κυρίους με τα ακριβά κουστούμια που μέχρι πριν λίγο

καιρό διακήρυτταν ότι η ιστορία τελείωσε κι ότι οι εξεγέρσεις ανήκουν πια στο απώτερο παρελθόν;

Στην αρχή νόμιζες ότι δεν έγινε και τίποτα. Η μικρή οθόνη έδειχνε τον Κολ να χαριεντίζεται με τον Μπλερ. κι από πίσω ο Ζοσπέν να χασκογελάει. Τα ραδιόφωνα κι αυτά δε λέγανε τίποτα. Την επόμενη, οι εφημερίδες ίσα που κάτι πέρασαν στα ψιλά. Τίποτε δεν έγινε λοιπόν. Μέχρι που επέστρεψαν οι

πρώτοι σύντροφοι και βγήκαν οι πρώτες φωτογραφίες. Τα τηλεφωνήματα ήταν ενθουσιώδη κι οι φωτογραφίες αποδείκνυαν ότι ο ενθουσιασμός δεν ήταν αποτέλεσμα επαναστατικών φαντασιώσεων.

Το Άμστερνταμ θα μείνει στην ιστορία. Όχι όμως για την αναθεώρηση της συνθήκης του Μάαστριχτ που αποδείχτηκε παραμύθι για μικρά και μεγάλα παιδιά. Ούτε γιατί οι ισχυροί αυτής της ηπείρου

παραχώρησαν κάτι -έστω ελάχιστο- στην ενοχλητική πλέμπα που επιμένει να βάζει εμπόδια στην πορεία του εκσυγχρονισμού. Το γεγονός που θα μείνει ιστορικό δε συνέβη μέσα στα κτήρια που συνεδρίαζε η διακυβερνητική, αλλά έξω από αυτά στο δρόμο -εκεί που σε τελευταία ανάλυση συμβαίνουν όλα τα σημαντικά πράγματα.

Μετά από πολύ καιρό οι δρόμοι ενός δυτικού μητροπολιτικού κέντρου πλημμύρισαν από μαύρες και κόκκινες σημαίες. Για πρώτη

συνέχεια στη σελίδα 3

Το Σάββατο 28 Ιουνίου η εφημερίδα μας κλείνει τα 100 φύλλα ύστερα από αρκετές περιπέτειες και δυσκολίες αλλά και στιγμές που πιστέψαμε ότι η προσπάθεια που κάνουμε συνεισφέρει έστω και με τις μικρές μας δυνάμεις στο ευρύτερο κίνημα αντίστασης.

Με αφορμή αυτό το γεγονός καλούμε όλους τους φίλους και συντρόφους της εφημερίδας στο λόφο του Στρέφν το άλλο Σάββατο 28 Ιούνη όπου διοργανώνουμε γλέντι με ρεμπέτικο συγκρότημα. Η παρουσία σας μας δίνει δύναμη για τη συνέχεια της προσπάθειας μας.

Δευτέρα 23 Ιούνη: Δίκη του Γ. Μπαλάφα και της Β. Μίχου

ΣΧΟΛΙΑ

Ο πολιτισμός των εργολάβων

★ Μπαμπά, όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω δημοσιογράφος!... Από τη σκοπιά ενός coffee-shop στην Ολλανδία, η πραγματικότητα παραλάσσει λίγο. Κάπου ανάμεσα σε χαζοχαρούμενα άρθρα και σε ακόμη πιο χαζοχαρούμενους τίτλους, οι διαδηλώσεις και οι κινητοποιήσεις μεταμορφώνονται σε μεγάλα πάρτυ. Από αυτή τη σκοπιά των πραγμάτων, η μεγάλη πορεία των 50.000 ατόμων ήταν απλά μια γιορτή -για όσους βέβαια θέλησαν να τη ζήσουν έτσι. Όσο για τους 10-15.000 αναρχικούς και αυτόνομους (εκτίμηση των διοργανωτών), μπορεί κανείς εύκολα να τους προσπεράσει, περιγράφοντάς τους περίπου σαν "αυτόνομες ομάδες νέων". Λογικό, γιατί αν προσπαθήσεις να περιγράψεις την έκταση της κινητοποίησης δεκάδων χιλιάδων συντρόφων απ' όλη την Ευρώπη -πολλές χιλιάδες από τους οποίους δεν κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι το Άμστερνταμ- τότε στην πολύχρωμη πραγματικότητα μπαίνει λίγο περισσότερο μαύρο και λίγο περισσότερο κόκκινο. Και τότε η πραγματικότητα του coffee-shop θολώνει λιγάκι και μια άλλη πραγματικότητα πρέπει να αναδυθεί στη θέση της. Σαφώς λιγότερο εύπεπτη για τους αναγνώστες...

★ Το πρόβλημα δεν εντοπίζεται στο γεγονός ότι τα ΜΜΕ δεν πρόβαλαν τις συγκρούσεις, ότι δεν έδειξαν τις απειράριθμες στρατιές παρεταγμένων μπάτσων, το ιππικό, τις κλούβες, τα εκατοντάδες οδοφράγματα, τα ελικόπτερα, τις χιλιάδες κάμερες, ότι δεν πρόβαλαν τις πρώτες εφαρμογές της Σέγκεν για τους συντρόφους από την Ελλάδα που συνελήφθησαν, ότι οι κάμερες δεν μπήκαν στα λευκά κελιά της αστυνομίας ή στις ολλανδικές φυλακές, ότι δεν κατέδειξαν τις χιλιάδες απελάσεις ή τις συλλήψεις παραπάνω από 900 ατόμων. Το πρόβλημα δεν ήταν ποτέ η αβάσταχτη ελαφρότητα των ΜΜΕ. Είναι δεδομένος και ο ρόλος και η δουλειά τους...

★ Το πρόβλημα όμως εντοπίζεται σε όσους θέλουν να χωρίζουν τους δημοσιογράφους σ' αυτούς του "χώρου" και στους κανονικούς. Σε όλους όσους με τόση ευκολία υποστηρίζουν τη χρησιμοποίηση των ΜΜΕ. Που, με δύο λόγια, κατέχουν το δικό τους μερίδιο ευθύνης για τα δημοσιεύματα που εμφανίζονται σ' αυτά...

★ Ε, από τα παραπάνω γίνεται μάλλον σαφές ότι δεν μπορέσατε να διαβάσετε στα ΜΜΕ ότι 40 ολλανδοί σύντροφοι κρατούνται ακόμη...

Αλλη μια γειτονιά όπως αυτές που ζήσανε οι παλιοί πρόκειται να εξαφανιστεί. Μαζί της και κάθε ίχνος ομορφιάς που κρύβεται στην αγκαλιά των παλιών γειτονιών της Θεσσαλονίκης.

Είναι γνωστή η ιστορία και η σημασία για την ταυτότητα της Θεσσαλονίκης των σπιτιών που είχαν χτιστεί από τους πρόσφυγες την περίοδο 1922 - 1929.

Για πάνω από τρεις γενεές, οι κάτοικοι των καστρόπληκτων διαμορφώσανε ένα τρόπο ζωής που διατηρεί μέχρι σήμερα μία από τις τελευταίες γειτονιές με ανθρωπιά και χαρακτηριστικά του παλιού τρόπου ζωής στην Θεσσαλονίκη.

Αυτό τον τρόπο ζωής θέλει ο δήμος Θεσσαλονίκης να εξαφανίσει, βάζοντας σε εφαρμογή το νομοσχέδιο του 1979 που προβλέπει το γκρέμισμα όλων των σπιτιών που είναι χτισμένα επάνω στα κάστρα σε όλη την έκταση της οδού Ακροπόλεως, από την μεσαία πορτάρα έως το "μακεδονικό".

Τα προσφυγικά καστρόπληκτα πρόκειται να γκρεμιστούν λόγω της στενομαυλιάς και του βραχύβιου κέρδους του δήμου Θεσσαλονίκης και της εργολαβικής εταιρείας "ΣΑΡΙΣΣΑ". Δεν θέλουμε το μέλλον που προδιαγράφεται για την πόλη μας. Τα πάντα χτίζονται και γκρεμίζονται με μοναδικό σκοπό το κέρδος και όχι τις ανάγκες των ανθρώπων. Όλα εμπορευματοποιούνται, ακόμα και έννοιες όπως ο πολιτισμός.

Εμείς, μοναδικός πολιτισμός που αναγνωρίζουμε, είναι αυτός που βγαίνει μέσα από τις σχέσεις των ανθρώπων που ζήσανε για τρεις γενεές στα σπίτια αυτά και τώρα αντιστέκονται στο γκρέμισμά τους.

Ο δήμος Θεσσαλονίκης έχει μέχρι τώρα γκρεμί-

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΠΟΥΛΝΤΟΖΕΣ...

... του Δήμου & της "Πολιτιστικής"

Κάτω τα χέρια από τα καστρόπληκτα

ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!!!

σει 12 από τα σπίτια αυτά, ενώ έχει ξεκινήσει νομικές διαδικασίες για την απαλλοτρίωση των υπολοίπων σπιτιών και την έξωση όσων από τους κατοίκους θα συνεχίσουν να αντιστέκονται στα σχέδιά του.

Τα σπίτια αυτά στέγασαν οικογένειες για πάνω από 70 χρόνια και μπορούν να συνεχίσουν να στεγάζουν ακόμα, παρέχοντας φτηνή κατοικία. Ενώ όσα από αυτά είναι άδεια και εγκαταλειμμένα μπορούν να προσφέρουν στέγη σε άστεγους και άπορες οικογένειες, σε παιδικούς σταθ-

μούς, σε χώρους έκφρασης και συνεύρεσης ηλικιωμένων. Δεν θα επιτρέψουμε να γκρεμιστεί κανένα από τα προσφυγικά σπίτια.

Είμαστε δίπλα σε όσους από τους κατοίκους αντιστέκονται και υπερασπίζονται την μνήμη και την αξιοπρέπειά τους

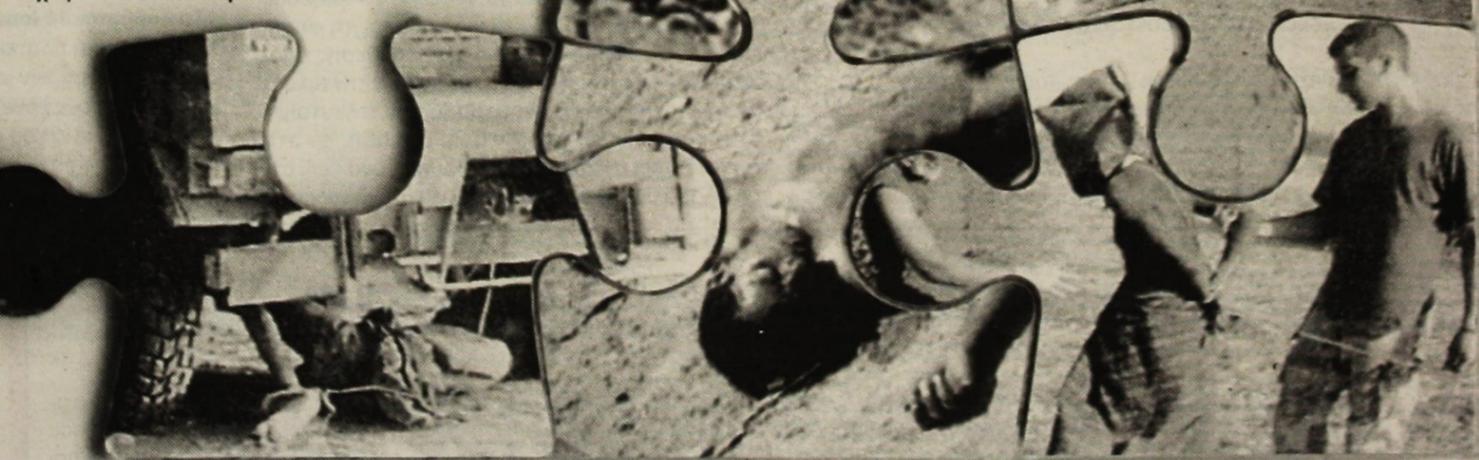
ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ

ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΣΤΕΓΟΥΣ

από το 4ο φύλλο της εφημερίδας τοίχου της κατλήψης Βαρβάρα

Το παζλ μιας αγριότητας...

Οι φωτογραφίες του παζλ προσπαθούν απλά να περιγράψουν τον αγριανθρωπισμό των ιταλών στρατιωτών στη Σομαλία, πριν από 4 χρόνια. Δέναν τους χωρικούς πίσω από οχήματα και μετά τους σέρνανε μέχρι να λιποθυμίσουν ή να πεθάνουν (φωτό κάτω αριστερά). Τους έκαναν βασανιστήρια με ηλεκτροσόκ στα γεννητικά όργανα (φωτό στη μέση κάτω). Βιάζαν τις γυναίκες (στη φωτό κάτω δεξιά, μια μισόγυμνη γυναίκα, με καλυμμένο το κεφάλι, τη σέρνουν δεμένη πισθάγγνα). Βασάνιζαν έγγυες γυναίκες (στη φωτό πάνω δεξιά εικονίζεται μπότα ιταλού στρατιώτη να πατά πάνω στη κοιλιά λιπόθυμης έγγυας γυναίκας). Και όταν τα θύματα υπέκυπταν και δεν είχαν ποιον να βασανίσουν, πυροβολούσαν χελώνες (στη φωτό πάνω αριστερά, μαρκαρισμένο καβούκι χελώνας-στόχου). Το υλικό αυτό δημοσιεύεται στο τελευταίο τεύχος του ιταλικού περιοδικού Raporama.

Μια απαραίτητη διόρθωση:

Στο πρόγραμμα των εκδηλώσεων του τριημέρου που δημοσιεύθηκε στο ΑΛΦΑ το περασμένο Σάββατο, όπως και στις προσκλήσεις που στάλθηκαν στις ομάδες, από λάθος αναφέρεται ότι την Παρασκευή στις 7.00 μμ ήταν προγραμματισμένη "ενημέρωση για τους Reclaim the Street". Η πραγματικότητα είναι ότι έγινε εκδήλωση με τίτλο "καταλήψεις δρόμων-μια νέα μορφή αγώνα" από την ομάδα "σαλταρισμένοι περιπατητές για την απαλλοτρίωση των δρόμων". Σε καμμία περίπτωση δεν ήταν μια "δημοσιογραφική ενημέρωση", αλλά ένα ιστορικό των καταλήψεων δρόμων που έγιναν πρόσφατα στην Ευρώπη και η θεώρησή τους ως μια νέα μορφή αγώνα, από συντρόφους που αναπτύσσουν αντίστοιχη δράση εδώ. Το λάθος βαρύνει αποκλειστικά την διοργάνωση και ζητάμε την κατανόηση τόσο των συγκεκριμένων συντρόφων, όσο και την δική σας. **Ράδιο Ουτοπία Ράδιο Κιβωτός**

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Δευτέρα 23 Ιούνη: Δίκη του Γ. Μπαλάφα και της Β. Μίχου

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

στην ηλικία, αλλά νέας στο φρόνημα- ηπειρώ, μαζεύτηκαν για να διαδηλώσουν ενάντια στη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα, την εξαθλίωση και τη μιζέρια, το σύστημα της εκμετάλλευσης και της βίας. Ο κόσμος και πολύς ήταν και ενθουσιώδης. Πολύμορφη η σύσταση, ποικίλα τα συνθήματα του. Παρά τους πενήντα χιλιάδες μπάτσους που συγκεντρώθηκαν και το όργιο της κρατικής τρομοκρατίας που έλαβε χώρα, ούτε ο παλμός μετριάστηκε ούτε έλειψαν οι δυναμικοί νεολαίοι που αφιμάχησαν με τους πραιποριανούς.

Το μήνυμα στάλθηκε. Ήταν παρόμοιο με αυτό που είχαν στείλει οι Ζαπατίστας πριν κάμποσο καιρό. Δεν είναι δυνατόν οι κυρίαρχοι να σχεδιάζουν το μέλλον χωρίς να παίρνουν υπόψη του τους λαούς και τις ανάγκες τους. Δισεκατομμύρια άνθρωποι σε όλον τον πλανήτη δε χωράνε στους αριθμούς και τους δείκτες τους. Είναι όμως βέβαιο ότι το μήνυμα δεν πρόκειται να το λάβουν αν δεν τους αναγκάσει η οργή των ξεχασμένων αυτού του κόσμου.

Το Άμστερνταμ δεν άλλαξε τίποτα. Οι άστεγοι εξακολουθούν να κοιμούνται στα παγκάκια, οι ουρές στο ταμείο ανεργίας να περικυκλώνουν το τετράγωνο, οι κούριερ να τρέχουν μες στη μπόχα να προλάβουν, το επισκεπτήριο να είναι κάθε Δευτέρα, ο πραγματικός κόσμος να είναι πεντακόσια μέτρα μακριά από εδώ και ταυτόχρονα να απέχει έτη φωτός-ή μάλλον πιο σωστά σκοταδιού. Όμως έχει κανείς την ευτυχία ότι δεν είναι μόνος και τη βεβαιότητα ότι τούτη η κατάσταση των πραγμάτων στηρίζεται αποκλειστικά στη βία κι όχι σε οποιαδήποτε έννοια δικαίου. Είτε το θέλουν είτε όχι ένας καινούργιος αιώνας ξημερώνει.

Γ. Μπαλάφας.

Δεν έχει περάσει παρά ελάχιστα διάστημα από τότε που επιτέλους έγινε δεκτό το αίτημα της υπεράσπισής του για συνεκδίκηση των υποθέσεων για τις οποίες κατηγορείται και έχουμε μπροστά μας μια νέα δίκη για τον Γ. Μπαλάφα. Αυτή τη φορά μαζί με την Β. Μίχου. Μία δίκη που αφορά τα "ευρήματα" της ασφάλειας στο σπίτι στο οποίο έμεναν κατά την διάρκεια της φυγοδικίας του.

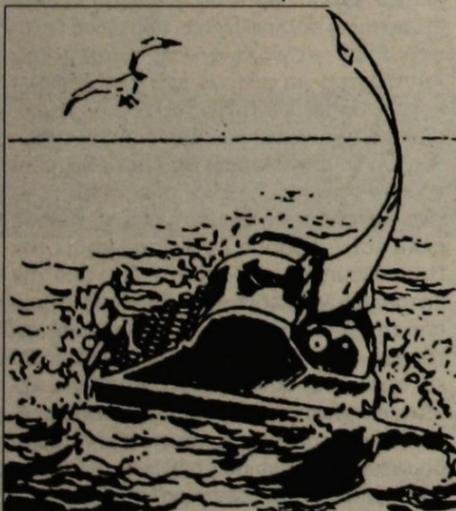
Οι αλληπάλληλες αποτυχίες των διωκτικών αρχών (ελληνικών

και αμερικάνικων) να επιτύχουν μια τελεσίδικη εξοντωτική ποινή για τον Γ. Μπαλάφα, φαίνεται ότι τις έχει οδηγήσει στην τελευταία, αλλά άκρως επικίνδυνη επιλογή των δικονομικών ελιγμών. Αφού οι οποίες κατηγορίες με τις οποίες οδηγείται κάθε φορά στο εδώλιο του κατηγορούμενου ο Γ. Μπαλάφας δεν μπορούν να αποδεικτούν, επιδιώκουν σήμερα να πετύχουν μια διαφορετική σειρά εκδίκησης των υποθέσεων ελπίζοντας έτσι ότι θα επιτύχουν το προδοκούμενο γι' αυτές αποτέλεσμα.

Στη νέα δίκη που στήνεται για το Γ. Μπαλάφα και την Β. Μίχου την Δευτέρα 23 Ιούνη είμαστε σίγουροι ότι θα δούμε για μία ακόμα φορά το γνωστό σκηικό, που έχουμε δει σε όλες τις προηγούμενες δίκες του. Σαθρές και κατασκευασμένες κατηγορίες οι οποίες το μόνο που καταφέρνουν να αποδείξουν είναι ότι ο Γ. Μπαλάφας δεν δικάζεται για όλα αυτά που τον κατηγορούν αλλά γιατί η Ασφάλεια και οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες θέλουν επιτέλους έναν ένοχο. Επιπλέον σε αυτή την δίκη επιδιώκουν να ποινικοποιήσουν τις προσωπικές σχέσεις, να περιορίσουν το δικαίωμα στην αλληλεγγύη και να επιβάλλουν το καθεστώς της κατάδοσης. Η Β. Μίχου στην πραγματικότητα δικάζεται γιατί προστάτευσε για πολλά χρόνια τον Γ. Μπαλάφα αρνούμενη να γίνει καταδότης του.

Καλούμε όλους όσους κατανοούν τα παιχνίδια που παίζονται γύρω από την υπόθεση Γ. Μπαλάφα και ευαισθητοποιούνται στα ζητήματα της κρατικής καταστολής να συμπαρασταθούν για μια ακόμη φορά στους διωκόμενους αγωνιστές και να βρεθούν στις φυλακές Κορυδαλλού την Δευτέρα 23 Ιούνη στις 9 π.μ. Η συμπαραστάση και η αλληλεγγύη είναι τα μοναδικά όπλα που διαθέτουμε απέναντι στην κρατική βαρβαρότητα

Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Γ. Μπαλάφα

Χανιά 24 Μαΐου του 1997
Αγαπητοί φίλοι της ΑΛΦΑ
Θα ήθελα με αφορμή τη συναυ-

λία των Ρουβά - Κουρτ στη Κύπρο και το κείμενο της ΑΛΦΑ στο τεύχος 95 να σχολιάσω ορισμένα πράγματα.

Όπως πολύ εύστοχα ο αρθρογράφος παρατηρεί, στην Κύπρο αυτή τη στιγμή υπάρχει συσσωρευμένος ο πόνος ανάμεσα και στις δύο κοινότητες, από τον εμφύλιο σπαραγμό που ξεκίνησε στο νησί από τις αρχές της δεκαετίας του 50, με την γνωστή τακτική της παλαι ποτέ αγγλικής αυτοκρατορίας -το διαίρει και βασίλευε".

Αυτή τη στιγμή στη νότια Κύπρο υπάρχουν δύο πόλοι, ο μεν εθνικιστικός και ο λεγόμενος πόλος της επαναπροσέγγισης.

Ο εθνικιστικός πόλος εκφράζεται κυρίως από την εκκλησία, το ΔΗΣΣΥ, το ΔΗΚΟ και το λεγόμενο "σοσιαλιστικό" κόμμα ΕΔΕΚ αλλά με κινητήριο μοχλό και κύριο οικονομικό χρηματοδότη την Εκκλησία. Κύρια όμως τον αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, ο οποίος εκτός από την τεράστια οικονομική ισχύ της εκκλησίας έχει στην κατοχή του και το ραδιοτηλεοπτικό σταθμό ο "ΛΟΓΟΣ", όπως επίσης χρηματοδοτεί και τον ΣΑΜΨΩΝ (ο Σαμψών μετά το πραξικόπημα της χούντας το 74 διετέλεσε για 8 μέρες πρόεδρο ανδρείκελο της χούντας στην Κύπρο. Επίσης ο κύριος αυτός την δεκαετία του 60 και συγκεκριμένα το 63 είχε οργανώσει παραστρατιωτικές ομάδες οι οποίες συμμετείχαν στις δολοφονίες εκατοντά-

δων ομάδων τουρκοκυπρίων) για την έκδοση της 1ης φασιστικής φυλλάδας Η ΜΑΧΗ. Επίσης ο αρχιεπίσκοπος χρηματοδότησε την περσινή πορεία των μοτοσυκλετιστών.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε αυτή την πορεία και να συμφωνήσω με τον αρθρογράφο του τεύχους 95 ότι δεν συμφωνώ με την άποψη ότι οι μοτοσυκλετιστές πρέπει να μπαίνουν στο ίδιο επίπεδο με τους Γρίζους Λύκους, χωρίς όμως αυτό να απαλλάσσει τα άτομα αυτά από το υπερεθνικιστικό τους μένος. Και λέω ότι δεν πρέπει να ταυτίζονται με τους Γρίζους Λύκους, γιατί τα άτομα αυτά μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα της νότιας Κύπρου αποτέλεσαν ένα από τα πλέον εξεγερτικά στοιχεία, αλλά και χρησιμοποιούνται ως αποδιοπομπαίοι τράγοι όποτε χρειαστεί από την κοινωνία, μιας και έχουν την ρεσιτιά του Αλήτη, του χούλιγκαν και του χασικλή.

Ο λεγόμενος πόλος της επαναπροσέγγισης εκφράζεται κύρια από το ΑΚΕΛ και το ΑΔΗΣΟΚ τα οποία διατηρούν την προ του 1974 κατάσταση επικοινωνίας και έχουν γίνει στην Κύπρο από τις δύο κοινότητες στις δεκαετίες του '40, του '50 και του '60.

Τελειώνοντας θα ήθελα να πιστεύω ότι οι ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ της Ερωνήσου θα πρέπει να ξεπεράσουν την υστερική εθνικιστική έξαρση, καθ θα ξανασμίξουν ξανά στην Κερύνεια, στη Λάρνακα.

ΕΞΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Κ.Μ. Ιθαγενής εξόριστος

Αντίο Λιλίκα

Την Τετάρτη το απόγευμα αποχαιρέτησαμε στον Κόκκινο Μύλο ένα μεγάλο χαμόγελο. Αποχαιρέτησαμε τη Λιλίκα. Αποχαιρέτησαμε την ανθρωπιά, την ευγένεια, το πάντα έκπληκτο και χαρούμενο βλέμμα: Αποχαιρέτησαμε το πάθος, την καλή διάθεση, αποχαιρέτησαμε μια γεμάτη καρδιά.

Η Λιλίκα ήταν μέσα σε συλλογικόπτες, ήταν πρόθυμη, ήταν ευαίσθητη, ήταν ενεργή. Σε κοιτούσε πάντοτε με ενδιαφέρον, με απορία, με ειλικρίνεια. Η Λιλίκα σε άκουγε και μονίμως εκπλησσόταν: "Ναι ρε; Ρε μας και είμαι εγώ ο μαλάκας;"

Η Λιλίκα δεν ήταν καθόλου παρατημένη. Η Λιλίκα κυκλοφορούσε, συμμετείχε, αγωνιούσε. Η Λιλίκα έτρεχε, βοηθούσε, αντιστεκόταν, απογοητευόταν. Η Λιλίκα ήταν ζωντανή. Ήθελε να βρει σπίτι, να τελειώσει τη σχολή, να αγοράσει μηχανάκι. "Ρε γαμώτο, γιατί δε τολμάω; Μήπως είμαι δειλή;" Και ξεκαρδιζόταν στα γέλια η Λιλίκα. Και "τόλμησε" για μια τελευταία φορά.

Την Τετάρτη το απόγευμα δε θάψαμε τη Λιλίκα. Θάψαμε δυο μεγάλα χαμογελαστά μάτια που δεν άντεχαν πια να μας βλέπουν.

Αντίο, ρε Λιλίκα.

Ε.Π.
ΑΘΗΝΑ

● Το Σάββατο 14 Ιούνη, κατά τη διάρκεια της συναυλίας "Indie Festival" στο Πεδίο του Άρεως, πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις με μολότοφ και πέτρες εναντίον αυτοκινήτων και της αυστριακής πρεσβείας. Η αστυνομία συνέλαβε το Βασίλη Δρέσιο που, όπως δήλωσε ο δικηγόρος του, έφευγε από τη συναυλία. Εναντίον του ασκήθηκε δίωξη για απόπειρα εμπρησμού από πρόθεση και έκρηξη, που είναι κακουργήματα. Πήρε προθεσμία για να απολογηθεί και παρέμεινε κρατούμενος. Είναι πιθανό οι διωκτικές αρχές να θελήσουν να χρησιμοποιήσουν αυτή τη σύλληψη, καταδικάζοντάς τον σε μια εξοντωτική ποινή ή επ' αόριστο προφυλάκιση για πράξεις που δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ότι έκανε, για "παραδειγματισμό". Η αλληλεγγύη μας μπορεί να σταθεί εμπόδιο σε αυτά τα σχέδιά τους.

Φ.Φ. Αθήνα

Συνεχίζεται η προφυλάκιση του Παναγιώτη Δριμυλή

Το συμβούλιο εφετών Αθηνών απέρριψε την αίτηση αποφυλάκισης που είχε υποβάλει εδώ και τρεις μήνες ο Παναγιώτης Δριμυλής. Οι δικαστές πιστοί στον προδιαγεγραμμένο ρόλο τους, περιφρόνησαν για μια ακόμη φορά τα πραγματικά στοιχεία της υπόθεσης και αυτές τις ίδιες τις νομικές διατάξεις. Είναι πλέον ολοφάνερο ότι ο Δριμυλής θα εξαντλήσει το δεκαοχτάμηνο της προφυλάκισης. Το πώς ακριβώς λειτουργεί η δικαιοσύνη το εξηγεί αρκετά καλά ο ίδιος στην τελευταία σελίδα. Το μόνο που θα μπορούσε να πει κανείς ότι στη συγκεκριμένη ιστορία οι δικαστές έχουν ξεπεράσει κάθε όριο φαιδρότητας. Θα μετανέλουμε αναλυτικότερα στο επομένο φύλλο.

Γ.Α.

Εκδηλώσεις

★ Συναυλία για την Άρνηση Στράτευσης με κεντρικό σύνθημα "Η Ανυπακοή είναι Αρετή" στην ΑΣΟΕΕ το Σάββατο 21 Ιούνη στις 8:30 διοργανώνει η ομάδα "Ενέδρα στο Στρατό". Συμμετέχουν τα συγκροτήματα: Pillow, Σαύρα των Βασιλικών Δρόμων, Ανοιχτή Θάλασσα, Γιώργος Τσίγκος και Μαύροι Κύκλοι, Ζώρζ Πιλαλί presents Αέρα Πατέρα, Dirty Thoughts.

★ Η "Πρωτοβουλία Πολιτών ενάντια στην διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 στην Αθήνα", συνεχίζοντας την καμπάνια ενημέρωσης για τις αρνητικές περιβαλλοντικές, πολεοδομικές και κοινωνικο-οικονομικές επιπτώσεις της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων, συνδιοργανώνει με τις εφημερίδες "Εποχή", "Πριν", και τα περιοδικά "Αντί", "Μανδραγόρας", "Οικοτοπία", "Κείμενα", "Δρόμος", "Δελτίο Θυέλης", "Αυτονομησία", "Στάση", "ΑΝαιρέσεις", "Αζιμούθιο":

• Δεκαήμερο ανάδειξης και προώθησης της άλλης άποψης για τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, από 20 έως 29 Ιουνίου.

• Ανοιχτή συζήτηση και μουσική εκδήλωση τη Δευτέρα 30 Ιουνίου στις 8:00π.μ. στο αίθριο της Νομικής Σχολής (είσοδος από Μασσαλίας) όπου θα υπάρχει και έκθεση ντοκουμέντων, φωτογραφιών, προβολή slides κ.λπ.

★ Στο Πολιτιστικό Κέντρο "Γέφυρα" των Λαών της Ανατολής, Μαυρομιάλη 78, 1ος όροφος, (τηλ. 36.23.662) διοργανώνεται έκθεση ζωγραφικής των καλλιτεχνών Kasto Suleyman Dakdouk και Hasan Demir. Η έκθεση είναι ανοιχτή μέχρι τις 25 Ιούνη. Λειτουργεί τις ώρες από 11 π.μ., έως 10 μ.μ.

Αλφα
ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 99

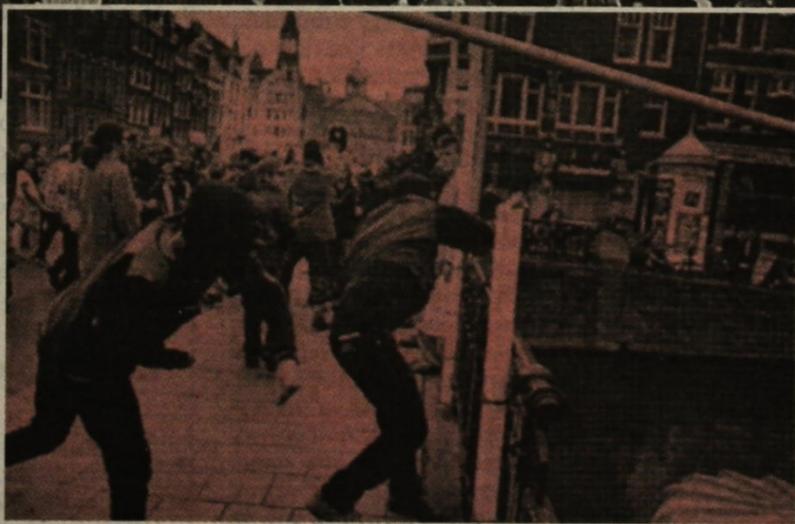
ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

στα κανάλια με τις γέφυρες. Έχουν φτάσει απ' όλες τις μεριές της Ευρώπης για να πουν στ' αφεντικά ότι δεν μπορούν να φτιάχνουν μια Ευρώπη γι' αυτούς χωρίς αυτούς. Οι πρώτοι που εμφανίζονται οργανωμένα είναι οι Ισπανοί αναρχοσυνδικαλιστές της CGT, κάνοντας τους ήδη συγκεντρωμένους να χαμογελάσουν με ικανοποίηση. Αυτή τη μέρα η μαυροκόκκινη σημαία θα είναι το διαβατήριο για την είσοδο στην πλατεία. Σιγά-σιγά, φτάνουν κι άλλοι: οι Γάλλοι ανσρχοσυνδικαλιστές της CNT, οι αναρχοκομμουνιστική ομοσπονδία της Βρετανίας, οι σκανδιναβοί αναρχοσυνδικαλιστές με επικεφαλής τη σουηδική SAC, για ν' ακολουθήσουν οι κόκκινες σημαίες της άκρας αριστεράς, οι τροτσκιτικές ομάδες από τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Αγγλία, την Ελλάδα, η Κομμουνιστική Εναντίωση από την Ιταλία... Και μετά οι εκπρόσωποι των κοινωνικών κινήματων, οι φεμινίστριες, οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες για τα δικαιώματα των ξένων εργατών και των μεταναστών, οι υπερασπιστές των δικαιωμάτων των ζώων, οι επιτροπές συμπαράστασης στους ανέργους, οι οργανώσεις για το δικαίωμα στη στέγαση, ανεξάρτητα συνδικάτα, αντιπολεμικές και αντιπυρηνικές συσπειρώσεις... Μαζί τους οι δικοί μας σύμβουλοι και συντρόφισσες από το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, μέλη της ΑΚΟΑ και του Ρήγα Φεραίου, οι αναρχικοί. Και η πρώτη παραφωνία: οι Έλληνες μετανάστες, οργανωμένοι στο ΚΚΕ, που φτάνουν κρατώντας την ελληνική μαζί με την κόκκινη σημαία. Και δίπλα τους οι συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ, της ΤΙΤΑΝ, του ΟΣΕ, που μάλλον πρέπει να αισθάνονται άβολα. Εκτός, πράγμα που είναι και το πιθανότερο, κι αν δεν καταλαβαίνουν. Γιατί, όντως, πώς να καταλάβουν τι σημαίνουν αυτές οι μαυροκόκκινες σημαίες όταν στην Ελλάδα τις καταγγέλλουν σαν προβokatόρικές; Τέλος, κάτω από γενικές επευφημίες, οι εργάτες της Ρενώ.

Η πορεία αργεί να ξεκινήσει, γιατί όλοι περιμένουν την άφιξη του τρένου με τους Ιταλούς απ' τα κοινωνικά κέντρα. Την προηγούμενη νύχτα ταξίδεψαν τελικά μόνο 900 απ' αυτούς, ενώ ήθελαν να έρθουν στο Άμστερνταμ 3.000. Γύρω στις 3.30μ.μ., τελικά, με πρωτοβουλία των Σουηδών αναρχικών, το μαυροκόκκινο μπλοκ τίθεται επικεφαλής και με μεγάλο ενθουσιασμό η πορεία ξεκινά με κατεύθυνση το Weteringcircuit. Σε όλη τη διαδρομή ο μόνιμος στόχος των Spondies είναι οι σημαίες της Ε.Ε. που έχουν στηθεί λόγω της Διάσκεψης Κορυφής. Όταν φτάνει εκεί ο κόσμος θέλει να στραφεί προς τ' αριστερά που βρίσκεται η κεντρική τράπεζα της Ολλανδίας, αντί προς τα δεξιά, όπως έχει αποφασίσει η οργανωτική επιτροπή. Τα ΜΑΤ έχουν κλείσει το δρόμο. Ξεσπούν μικροπεισιόδια. Κάτι πετάγεται προς την κατεύθυνση της αστυνομίας και πραγματοποιείται και η πρώτη σύλληψη. Αμέσως, ο κόσμος αρχίζει να πετάει αντικείμενα στους μπάτσους, η αστυνομία επιτίθεται με γκλομπ και τα οχήματα προσωπικού. Δε σημειώνονται τραυματισμοί, η πορεία δε διαλύεται και συνεχίζει προς το Leidseplein. Κάπου ε-

κεί σπάζεται μια τρόπεζα. Λίγο παρακάτω, βρίσκονται τα κεντρικά γραφεία της αστυνομίας του Άμστερνταμ. Οι μπάτσοι έχουν κάνει το λάθος να αφήσουν απέξω ένα βαν τους. Ο κόσμος το αναποδογυρίζει. Αυτοί εξαγριωμένοι επιτίθενται και πάλι στο πλήθος που απομακρύνεται τρέχοντας προς την κατεύθυνση του Jordaan. Από πίσω ακολουθεί η υπόλοιπη πορεία και οι μπάτσοι αναγκάζονται να επιστρέψουν στις κλούβες. Γίνονται μερικές συλλήψεις. Εν τω μεταξύ, πίσω στον κεντρικό σταθμό του Άμστερνταμ, η αστυνομία έχει αποκλείσει μέσα στο τρένο 130 Ιταλούς συντρόφους, ενώ οι υπόλοιποι, μετά από μικροσυγκρού-

σεις έχουν οπισθοχωρήσει προς την πόλη. Τελικά, κατευθύνονται προς την DAM με τις ομάδες περιφρούρησης έτοιμες για όλα.

Η πορεία συνεχίζεται χωρίς άλλα επεισόδια. Γύρω στις 5.00μ.μ. οι πρώτοι διαδηλωτές φτάνουν στη DAM και μετά από μια ώρα περίπου φτάνουν οι τελευταίοι. Στη μεγάλη εξέδρα, που έχει στηθεί στο κέντρο της πλατείας, ομιλητές ανεβαίνουν για να χαιρετίσουν τη συγκέντρωση. Μια Μαύρη από την επιτροπή συμπαράστασης στους απεργούς λιμενεργάτες του Λίβερπουλ, με έντονα πολιτικοποιημένο λόγο, λέει ότι οι μετανάστες συνεισέφεραν στην ανάπτυξη των βιομηχανικών κέντρων του

Βορρά και έχουν δικαίωμα στα οφέλη της. "Power to the sisters, Power to the black people, Power to all the people!". Ο παρουσιαστής της συναυλίας που πρόκειται να ακολουθήσει, λέει: "Είμαι Μαροκινός. Και ήρθα εδώ πριν από πολλά χρόνια. Τώρα μου λένε, δεν έχει δουλειά πια για σένα εδώ, πήγαινε πίσω. Δεν έχω να πω ΠΟΥΘΕΝΑ!". Οι εργάτες της Ρενώ, μετά το σύντομο χαιρετισμό τους καταχειροκροτούνται. Η συναυλία αρχίζει, μουσικοί και συγκροτήματα απ' όλη την Ευρώπη ανεβαίνουν στην εξέδρα, ο κόσμος, που έχει γεμίσει και πάλι την πλατεία, χορεύει και τραγουδάει. Σε κάποια πηγαδάκια το θέμα συζήτησης είναι τα γεγονότα με τους Ιταλούς συντρόφους. Κυκλοφορούν διάφορες εκδοχές γι' αυτά. Πάντως, είναι η πρώτη ένδειξη της αλλαγής κλίματος και των όσων πρόκειται να επακολουθήσουν. Γιατί, σε γενικές γραμμές, όπως είπαμε και προηγουμένως, τα πράγματα μέχρι στιγμής εξελίσσονταν ομαλά. Αργά το βράδυ φεύγουν και οι τελευταίοι διαδηλωτές, η πλατεία αδειάζει.

Οι συλλήψεις

Η επόμενη μέρα, **Κυριακή 15 Ιούνη**, έχει το "μεγάλο" Legalise Party! Διαδηλωτές ντυμένοι με πολύχρωμα κουστούμια, τρία συστήματα ήχου πάνω σε φορτηγάκια, άφθονα joint περιδιαβαίνουν τους κεντρικούς δρόμους του Άμστερνταμ. Θέατρο δρόμου, χορός, τραγούδια. Τίποτα δεν προμηνύει αυτά που θ' ακολουθήσουν το βράδυ. Την ίδια στιγμή, σε διάφορα μέρη της πόλης γίνονται συζητήσεις για την εργασία και την ανεργία, τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό, τη δημοκρατία, την πυρηνική ενέργεια, τους μετανάστες, το ρατσισμό, το φεμινισμό, το περιβάλλον, τις συνέπειες της κοινωνικο-οικονομικής πολιτικής της Ε.Ε., τα δικαιώματα των ζώων, την ειρήνη και το εμπόριο όπλων, τη σχέση Βορρά-Νότου και Ανατολής-Δύσης, τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, το ΝΑΤΟ, τη Ευροζώνη, καθώς και την άμεση δημοκρατία πέρα από σύνορα, τη διαφορετική Ευρώπη, το σπάσιμο της παγκόσμιας αγοράς. Εν τω μεταξύ, έχει μαθευτεί ότι ήδη έχουν απελαθεί οι Ιταλοί συλληφθέντες, που αφού μεταφέρθηκαν στην κεντρική φυλακή του Άμστερνταμ για φωτογράφιση και λήψη αποτυπωμάτων, με τρένο του οποίου τα παράθυρα είχαν καλυφθεί έτσι ώστε οι επιβάτες του να μην μπορούν να δουν έξω, οδηγούνται στην Ιταλία. Έτσι, αποφασίζεται να γίνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας γι' αυτούς αλλά και για όσους είχαν συλληφθεί την Παρασκευή και το Σάββατο, έξω από την κατάληψη Vrankrijk, που βρίσκεται πίσω από τη DAM. Πρόκειται για μια ιστορική κατάληψη που τώρα πια έχει νομιμοποιηθεί και στο χώρο της στεγάζονται άστεγοι, κέντρο πληροφόρησης και μπαρ. Όμως, επεμβαίνει η αστυνομία, αποκλείει το οικοδομικό τετράγωνο και προβαίνει σε συλλήψεις όλων όσων δεν προλαβαίνουν να μπουν μέσα στην κατάληψη. Οι συλληφθέντες οδηγούνται ένας-ένας στην κλούβα δεμένοι με χειροπέδες και από κει διασκορπίζονται σε διάφορες φυλακές της Ολλανδίας. Ο συνολικός αριθμός των συλληφθέντων ξεπερνά τα 400 άτομα. Ανάμεσά τους και αρκετοί Έλληνες. Κατά τη διάρκεια των συλλήψεων, η έφιππη αστυνομία διαλύει ομάδες ατόμων που γύρω από την κατάληψη φωνάζουν συνθήματα εναντίον τους. Από κει και πέρα, μια άλλη κατάσταση αρχίζει να επικρατεί στο Άμστερνταμ. Η αστυνομία κάνει πλέον εμφανέστατη την παρουσία της με περιπολίες σε όλη την πόλη και μπλόκα. Ολόκληρη τη νύχτα το ελικόπτερο της αστυνομίας κάνει κύκλο πάνω απ' την πόλη. Το South Central L.A. στην "ελεύθερη" πόλη του Άμστερνταμ.

Amsterdammned

Αμστερνταμ - Λ.Α.

Την επόμενη μέρα, **Δευτέρα 16 Ιούνη**, το ενδιαφέρον πια έχει μετατοπιστεί στα χθεσινοβραδυνά γεγονότα. Το πρωί, στη DAM, στο παλάτι γίνεται η επίσημη υποδοχή των ηγετών της Ε.Ε.. Η πλατεία, από "κοινωνικά απελευθερωμένη περιοχή" έχει πλέον μεταβληθεί σε απαγορευμένη ζώνη. Δύο πορείες, μία για τα πυρηνικά και μία για τα δικαιώματα των ζώων καταλήγουν εκεί. Τα ΜΑΤ, φορώντας αλεξίσφαιρα γιλέκα κρατάνε σε απόσταση τους διαδηλωτές. Απ' ό,τι φαίνεται, τα δικαιώματα έχουν ανασταλεί ενόψει της Διάσκεψης Κορυφής. Η εφημερίδα που κυκλοφορεί όλες αυτές τις μέρες από την οργανωτική επιτροπή της πορείας έχει ποικικοποιηθεί. Συλλαμβάνεται κάποιος που την κρατάει και δείχνει τον τίτλο της προς τους μπάτσους: "Αμστερνταμ, κράτος της αστυνομίας". Το μεσημέρι, στο σπίτι των γυναικών στο Vrouwenhuis, ένα από τα μέρη όπου γίνονται συζητήσεις, διοργανώνεται συζήτηση για τις συλλήψεις. Δυστυχώς, δε βγαίνει κάποιο πρακτικό αποτέλεσμα. Λίγο μετά, στο κοντινό μουσείο του Εργατικού Κινήματος δίνεται συνέντευξη Τύπου από εκπροσώπους του Vrankrijk, όπου μαθαίνουμε ότι η σύλληψη έγινε βάσει του άρθρου 140 του π.κ. για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, που δεν είχε ξαναχρησι-

ψουμε πολύ περισσότερα. Τόσο όσον αφορά τα ίδια τα γεγονότα, όσο και την κοινωνία της επιτήρησης και του μεταφορντισμού που ήδη διαμορφώνεται με κύριο άξονα τα μητροπολιτικά κέντρα. Όπως και για την ποιότητα και το βάθος των αντιστάσεων που διαμορφώνονται. Όμως, ο χώρος της εφημερίδας προς το παρόν τελειώνει. Ελπίζουμε στα επόμενα φύλλα να υπάρχει μια περαιτέρω επεξεργασία και κυρίως κατάθεση των απόψεων των συντρόφων και των συντροφισσών που συνέληφθησαν στο Αμστερνταμ και γνώρισαν από

κοντά την Ευρώπη του ονείρου. Το σίγουρο είναι πως στο Αμστερνταμ συναντήθηκαν δύο όνειρα για την Ευρώπη: το όνειρο των αφεντικών (για μια Ευρώπη του κεφαλαίου χωρίς σύνορα) και το όνειρο το δικό μας (για μια Ευρώπη -και έναν κόσμο- των πολιτών -της και όχι μόνο- χωρίς σύνορα). Αυτό που ζήσαμε τις πρώτες μέρες στο Αμστερνταμ ήταν ένας προπομπός του δικού μας ονείρου και του δικού τους εφιάλτη. Αυτό που ζήσαμε τις τελευταίες μέρες στο Αμστερνταμ ήταν ένας προπομπός του δικού τους ονείρου και του δικού μας εφιάλτη.

• Εμείς απ' την πλευρά μας θέλουμε να αφιερώσουμε αυτό το κείμενο στη φίλη και συντρόφισσα Λιλίκα που ταξίδεψε μακριά μας για να συναντήσει (ίσως) τις κοινές μας ουτοπίες.

Π.Κ. - Μ.Λ. Αθήνα

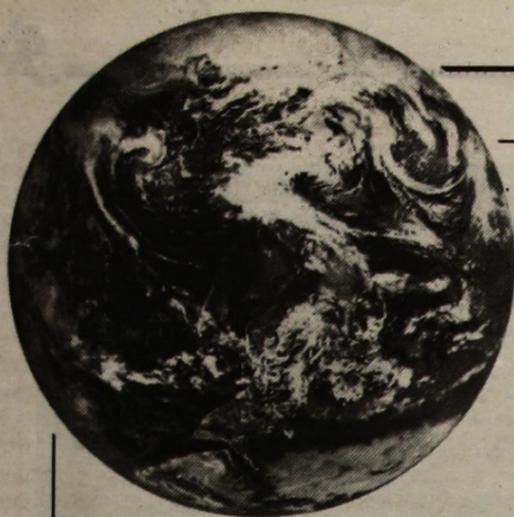
μοποιηθεί σε περιπτώσεις διαδηλώσεων. Πρόκειται για νόμο περί συλλογικής ευθύνης. Ο ακριβής αριθμός των συλληφθέντων δεν έχει γίνει γνωστός, η αστυνομία μιλάει για 22 συλλήψεις, τα τηλέφωνα στην επιτροπή συμπαράστασης στους συλληφθέντες χτυπάνε συνεχώς για να δηλωθούν άτομα που λείπουν και προφανώς συμπεριλαμβάνονται στους συλληφθέντες. Πιθανολογείται ότι θα κρατηθούν μέχρι το τέλος της Διάσκεψης Κορυφής. Είναι σαφές ότι πρόκειται για προληπτικές συλλήψεις. Τέσσερις δικηγόροι τρέχουν σε όλες τις φυλακές του Αμστερνταμ για να δουν τους κρατούμενους. Ο εισαγγελέας δηλώνει, παραβιάζοντας το νόμο που υπερασπίζεται, ότι οι κρατούμενοι παρανομούν επειδή αρνούνται να δώσουν τα στοιχεία τους και να κάνουν δήλωση. Φτάνουν συνεχώς πληροφορίες για παραβιάσεις δικαιωμάτων. Κάποιους που συνέλλαβαν επειδή έμοιαζαν με πάνκηδες, τους έριξαν μπρούμυτα και τους έκλεισαν τα μάτια με μαντήλι. Στις γυναίκες έκαναν σωματική έρευνα άντρες. Σε κάποιους συλληφθέντες δεν έχει δοθεί ακόμα

φαγητό, πράγμα πρωτάκουστο για την Ολλανδία. Συνελληφθήσαν και δύο Δανοί δημοσιογράφοι που αργότερα αφέθησαν ελεύθεροι. Οι Πράσινοι έκαναν επερώτηση στη Βουλή. Αυτές τις μέρες στο Αμστερνταμ γίνεται το "Inspiration Festival". Γι' αυτό στην ανακοίνωση των διοργανωτών αναφέρεται: "Αν το Αμστερνταμ είναι η πόλη της έμπνευσης, τότε η έμπνευση έχει πάει προς λάθος κατεύθυνση". Το ίδιο βράδυ, γίνεται πάρτυ στο δρόμο με στόχο να μην κοιμηθούν οι ηγέτες. Έξω από το ξενοδοχείο τους η αστυνομία προβαίνει σε νέες συλλήψεις (περίπου 100 άτομα), ενώ κάποιους αναγκάζονται να πέσουν στο κανάλι για να αποφύγουν τη σύλληψη.

Θα μπορούσαμε να γρά-

AMSTERDAM POLITIESTAD

Επείγον μήνυμα από το Περού!

Προς την περουβιανή και διεθνή αλληλεγγύη προς τις οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων προς τον περουβιανό και διεθνή Τύπο

Ως συγγενείς των πολιτικών κρατούμενων στο Περού, είμαστε ιδιαίτερα ανήσυχοι από όσα πληροφορηθήκαμε τελευταία:

1. Τα ΜΜΕ αναφέρονται σε επικείμενη μεταφορά κρατούμενων στη φυλακή της Challapalca.

2. Λέγεται πως έχει διπλασιαστεί η παρουσία του στρατού και ότι βρίσκονται σε εξέλιξη επιχειρήσεις για να "απαντηθούν" επιθέσεις.

3. Το πιο ανησυχητικό είναι οι φήμες για επιθέσεις στη φυλακή Yanamayo στο Puno. Στις 9 Ιούνη, στην ημερήσια εφημερίδα "La Republica" δημοσιεύθηκε άρθρο που μεταξύ άλλων ανέφερε πως "η επίθεση των τρομοκρατών θα πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο, προτού ολοκληρωθεί η μεταφορά των ανατρεπτικών στη νέα φυλακή υψίστης ασφαλείας της Challapalca".

4. Αυτό εξηγεί γιατί δεν επιτρέπονται επισκέψεις συγγενών και του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, αφού πραγματοποιείται μια αυθαίρετη μεταφορά κρατούμενων σε μια φυλακή που βρίσκεται 5,120 μέτρα κάτω από τη στάθμη της θάλασσας.

5. Αναφέρθηκε αποτυχημένη απόπειρα απόδρασης στη φυλακή Huapamaca Chico στο Huancayo. Οι συγγενείς των κρατούμενων αναζητούν χωρίς επιτυχία πληροφορίες για την τύχη των αγαπημένων τους.

6. Οι ανησυχίες οφείλονται στο ότι και πριν από τη σφαγή στην κατοικία του ιάπωνα πρέσβη υπήρχαν και πάλι ψευδείς φημολογίες για αδιαλλαξία του κομάντο του MRTA, καθώς και η απαγόρευση εισόδου γιατρών στην κατοικία του πρέσβη. Οι επαναλαμβανόμενες φήμες για διακοπές ρεύματος στις φυλακές και για επικείμενη δήθεν επίθεση ανατρεπτικών με αυτοκίνητο-βόμβα στη φυλακή Yanamayo, μας κάνουν να σκεφτόμαστε το χειρότερο, δηλαδή μια σφαγή των συγγενών μας, για την τύχη των οποίων δεν γνωρίζουμε τίποτα εδώ και έξι

μήνες.

Καταγγέλουμε αυτή τη νέα και ολοκληρωτικά απάνθρωπη μορφή τιμωρίας ενάντια στους συγγενείς μας και σε εμάς τους ίδιους, που ζούμε σε συνεχή αγωνία εξαιτίας αυτής της ατελείωτης έλειψης επικοινωνίας με τους δικούς μας, αγωνία που αποτελεί μορφή ψυχολογικών βασανιστήριων.

Καλούμε όλους τους άντρες και τις γυναίκες που υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα να δράσουν γρήγορα, ώστε μαζί με εμάς, τις μητέρες τα παιδιά και τους συγγενείς των πολιτικών κρατούμενων να καταφέρουμε να αποτρέψουμε την εξόντωσή τους.

Επιτροπή Συγγενών Πολιτικών Κρατούμενων στο Περού

Επιτροπή Συγγενών Πολιτικών Κρατούμενων στη Χιλή

Επιτροπή Συγγενών Πολιτικών Κρατούμενων στην Ευρώπη

Καταπάτησης ινδιάνικων εδαφών στη Βραζιλία...

Η γη των ινδιάνων Pataxo-Ha-Ha-Ha στη Βραζιλία έχει καταληφθεί τους τελευταίους μήνες από γαιοκτήμονες, με την "ευγενική συνδρομή" ταγμάτων θανάτου. Οι ινδιάνοι αντέδρασαν από την πρώτη στιγμή. Η κατάσταση πήρε δημοσιότητα όταν στις 20 Απρίλη ο Galdino Pataxo, εκπρόσωπος της ινδιάνικης φυλής που είχε πάει στην πρωτεύουσα Μπραζιλία για να διαμαρτυρηθεί για την καταπάτηση της γης, δολοφονήθηκε βάνουσα (τον έκαψαν ζωντανό) από μπράβους των τσιφλικάδων. Οι αντιδράσεις για το αποτρόπαιο έγκλημα δεν κλόνησαν τους καταπατητές, που συνέχισαν τις απειλές ενάντια στους ινδιάνους. Την επόμενη βδομάδα θα πραγματοποιηθεί στη Μπραζιλία η δίκη τεσσάρων ατόμων που αναγνωρίστηκαν από πολλούς αυτόπτες μάρτυρες ως οι δολοφόνοι του Galdino Pataxo. Το βέβαιο είναι πως μόλις οι προβολείς της δημοσιότητας αποσυρθούν από το "πιασάδικο" γεγονός της δίκης, τα εγκλήματα σε βάρος της ινδιάνικης φυλής θα συνεχιστούν...

...ανάλογες εκτοπίσεις ινδιάνων από τη γη τους έχουν πραγματοποιηθεί σε πολλά σημεία της Βραζιλίας. Πάνω από 13.500 εκτάρια γης έχουν αφαιρεθεί πρόσφατα από τους ινδιάνους Turinikim και Guarani. Πίσω από την εταιρεία Aracruz Celulose που πρωτοστάτησε στις καταπατήσεις βρίσκονται πολυεθνικές με έδρα στην Ευρώπη, όπως η νορβηγική εταιρεία Lorentzen.

...και στη Χιλή

Την Τρίτη 17 Ιούνη μέλη της φυλής Rehuenteche κατέλαβαν τα γραφεία "Εθνικής Εταιρεία Ινδιάνικης Ανάπτυξης" (Conadi) στο Σαντιάγο, διαμαρτυρούμενοι για την κατασκευή υδροηλεκτρικού φράγματος από την εταιρεία Endesa, που θα έχει ως αποτέλεσμα να καλυφθούν από τεχνητή λίμνη 9.400 εκτάρια της προγονικής τους γης. Το ηλεκτρικό ρεύμα που θα παράγεται θα "αξιοποιηθεί" για τη λειτουργία "επενδυτικών" πολυεθνικών εταιρειών. Η κατασκευή του φράγματος στο σημείο Falco θα κοστίσει 600.000.000 δολάρια και εκτός από την εκδίωξη των ινδιάνων Rehuenteche θα έχει ως συνέπεια και τεράστιες περιβαντολογικές καταστροφές στην περιοχή του ποταμού Bio-bio στη νότια Χιλή.

Οι ινδιάνοι Rehuenteche ήταν σαφείς: "οι πρόγονοί μας μάς έμαθαν πως να υπερασπιζόμαστε τη γη μας. Αν χρειαστεί, θα ξανάρθουμε δέκα φορές" στο Σαντιάγο, θα χύσουμε το αίμα μας, αλλά το φράγμα στο Falco δεν θα χτιστεί".

Επείγουσα δράση για τους πολιτικούς κρατούμενους στο Περού!

Μαδρίτη, Ιούνης 1997

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, συνεχίζοντας την εγκληματική του δράση, μετά τη σφαγή στην ιαπωνική πρεσβεία στο Περού, ο Φουτζιμόρι επιδεινώνει τις συνθήκες κράτησης των πολιτικών κρατούμενων δημιουργώντας στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου οι φιλακισμένοι στερούνται τα πιο βασικά δικαιώματα, όπως οι επισκέψεις συγγενών, ο αυλισμός, οι επιθεωρήσεις διεθνών οργανισμών κλπ. Αυτές τις μέρες διαδίδεται πως "το MRTA ετοιμάζει ταραχές σε φυλακές, με στόχο τη σύλληψη ομήρων". Αυτή η κατασκευασμένη φημολογία μας δείχνει πως μόνο οι διεθνείς κινητοποιήσεις μπορούν να σταματήσουν το σχέδιο εξόντωσης που έχει θέσει σε εφαρμογή ο Φουτζιμόρι.

Έχουμε ξεκινήσει την καμπάνια "Επείγουσα δράση για τους πολιτικούς κρατούμενους στο Περού" με στόχο να συγκεντρώσουμε ένα

εκατομμύριο υπογραφές, που θα παραδοθούν στις 15 Ιούλη στην πρεσβεία του Περού και στην Επιτροπή Ανθρώπινων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών.

Γνωρίζουμε ότι ο χρόνος είναι λίγος, αλλά η σοβαρότητα των στιγμών επιβάλλει να δράσουμε χωρίς χρονотριβή. Οι υπογραφές μπορούν να στέλνονται στην ακόλουθη διεύθυνση: "Plataforma de Solidaridad Llakanchis Raycu (Peru)-Sodepaz", c/Pez 9, 28004 Madrid, Espanya.

Μπορείτε επίσης να στέλνετε επιστολές διαμαρτυρίας στις ακόλουθες διευθύνσεις:

Alberto Fujimori
Palacio de Gobierno
Pza de Armas, s/n
Lima PERU
Fax: 07-51-1-44266770

Carlos Hermoza
Ministro de Justicia (υπουργός δικαιοσύνης)
Palacio de la Republica s/n
Lima PERU

OHE
Fax στη Νέα Υόρκη: 07-1212-9634879

Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Περού

Girón Pachacutec 980
Lima PERU
Fax: 07-51-1-2411320
e-mail: postmast@cnddhh.org.pe

Διεθνής Ερυθρός Σταυρός
19, Av. de la Paix
1202 Γενεύη, Ελβετία
Fax: 07-41-22-7332057
e-mail: webmaster.gva@gwn.icrc.org

Κινητοποιήσεις στην Αυστραλία ενάντια στην πυρηνική βιομηχανία

ΟΙ ΠΕΡΣΙΝΕΣ ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ δοκιμές της Γαλλίας και της Κίνας στην περιοχή του Ειρηνικού και της ΝΑ Ασίας, είχαν προκαλέσει τότε εκτεταμένες κινητοποιήσεις στην Αυστραλία. Η ευαισθητοποίηση όμως ευρύτερων κοινωνικών κομματιών ενάντια στην πυρηνική βιομηχανία, αποδείχτηκε ότι κάθε άλλο παρά πρόσκαιρη ήταν. Έτσι σήμερα οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται ενάντια στην εξόρυξη του ουρανίου στην ίδια την Αυστραλία.

Παρόλο που δεν είναι ευρύτερα γνωστό, η Αυστραλία αποτελεί ένα από τους μεγάλους παγκόσμιους εξαγωγείς ουρανίου. Κυριότερος πελάτης της είναι η Γαλλία, η οποία χρησιμοποιεί το ουράνιο αρχικά σαν πρώτο καύσιμο για την ηλεκτροπυρηνική της βιομηχανία, για να παρασκευάσει μετά από τα πυρηνικά κατάλοιπα πλουτώνιο για το πυρηνικό της οπλοστάσιο. Δημιουργώ-

ντας έτσι το παράδοξο, η αυστραλιανή κυβέρνηση να καταδικάζει τις γαλλικές πυρηνικές δοκιμές, ενώ ταυτόχρονα εξάγει την πρώτη ύλη για την πραγματοποίησή τους. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός ότι η εξόρυξη ουρανίου γίνεται παρά την ύπαρξη υψηλού περιβαλλοντικού κινδύνου, ακόμη και σε προστατευόμενες περιοχές-ρεζέρβες της Αυστραλίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περιοχή Jabibuka στο παγκόσμια γνωστό εθνικό πάρκο του Kakadu. Έτσι, οι κινητοποιήσεις ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου πλαισιώνονται όχι μόνο από οικολόγους, αλλά και από τους αυτόχθονες ιθαγενείς της αυστραλιανής ηπείρου. Είναι βέβαια περιττό να ειπωθεί ότι η κυβέρνηση υπεραμύνεται της εξόρυξης ουρανίου, επικαλούμενη όχι μόνο τα σχετικά έσοδα απμ αυτή, αλλά και την διατήρηση θέσεων εργασίας...

Κινητοποιήσεις ενάντια στη 2η συνδιάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου

ΜΕΤΑ ΤΗ ΛΗΞΗ της 2ης Διηπειρωτικής Συνάντησης για την Ανθρώπινη και Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, θα πραγματοποιηθεί στην Ισπανία, από τις 4 ως τις 8 Αυγούστου, συνάντηση όσων ενδιαφέρονται για να οργανώσουν και να συντονίσουν κινητοποιήσεις ενάντια στη 2η συνδιάσκεψη σε επίπεδο υπουργών του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ). Αυτή η συνδιάσκεψη θα πραγματοποιηθεί στη Γενεύη το Μάρ του 1998, και θα έχει χαρακτηριστικά εορτασμού της ολοκλήρωσης του κύκλου του Bretton Woods και του περάσματος στην εποχή της GATT και του (ΠΟΕ), όπως αναφέρει το δελτίο του ΠΟΕ, τεύχος #16.

Για περισσότερες πληροφορίες:
"Play Fair Europe"
Turmstrasse 3, D-52072 Aachen,
Germany
Fax: 49-241-8888394
e-mail:

ΕΜΜΑ ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ:

Η πιο επικίνδυνη γυναίκα στην Αμερική...

Η Έμμα Γκόλντμαν γεννήθηκε το 1869 στη Ρωσία, σε ένα εβραϊκό γκέττο, όπου η οικογένειά της είχε ένα μικρό πανδοχείο. Όταν ήταν 13 χρονών, η οικογένειά της μετακόμισε στην Πετρούπολη. Αυτό συνέβη την περίοδο μετά την εκτέλεση του τσάρου Αλέξανδρου του 2ου από τους ναρόντικους, μια περίοδο μεγάλης καταστολής. Η εβραϊκή κοινότητα βρισκόταν σε καθεστώς συνεχών διωγμών, με αλληπάλληλα pogrom. Οι σκληρές οικονομικές συνθήκες της εποχής υποχρέωσαν την Γκόλντμαν να εγκαταλείψει το σχολείο έξι μήνες μετά την εγκατάσταση της οικογένειάς της στην Πετρούπολη για να δουλέψει σε ένα εργοστάσιο.

Εκεί έπεσε στα χέρια της ένα αντίτυπο του βιβλίου του ναρόντικου θεωρητικού Τσερνυσέφσκι με τίτλο "Τι πρέπει να γίνει", στο οποίο η ηρωίδα, η Βέρα, μπαίνει στο κίνημα των μηδενιστών και ζει σε ένα κόσμο ισότητας των δύο φύλων και συλλογικής εργασίας. Το βιβλίο παρουσίαζε μια πρωτόλεια εικόνα του μετέπειτα αναρχισμού της Γκόλντμαν. Ενίσχυσε την αποφασιστικότητά της να ζήσει τη ζωή της όπως η ίδια ήθελε.

Στα 15 της χρόνια, ο πατέρας της προσπάθησε να την υποχρεώσει να παντρευτεί, αλλά αυτή αρνήθηκε. Τελικά, συμφωνήθηκε το ατίθασο κορίτσι να σταλεί στην Αμερική, για να ζήσει μαζί με μια συγγενή της στο Ρότσεστερ.

Η Γκόλντμαν γρήγορα αντιλήφθηκε πως για μια εβραία μετανάστρια η Αμερική δεν ήταν η γη της επαγγελίας, όπως της είχαν υποσχεθεί. Για την Γκόλντμαν, η Αμερική σήμαινε παρακοιμητορίες και εξαθλίωση στα εργοστάσια όπου δούλευε σα ράφτρα.

Αυτό που οδήγησε οριστικά την Γκόλντμαν στον αναρχισμό ήταν τα γεγονότα του Μάη του 1886 στην πλατεία Haymarket στο Σικάγο. Κατά τη διάρκεια μια πορείας εργατών για το δωρο πετάχτηκε μια βόμβα στους αστυνομικούς. Γνωστοί αναρχικοί της πόλης κατηγορήθηκαν, καταδικάστηκαν και κρεμάστηκαν για την ενέργεια. Κατά της διάρκεια της σημερινής δίκης, ο δικαστής ήταν ξεκάθαρος: "Δικάζετε όχι για τη βόμβα στην πλατεία Haymarket, αλλά επειδή είστε αναρχικοί".

Η Γκόλντμαν παρακολούθησε τα γεγονότα από κοντά. Την ημέρα της εκτέλεσης των αναρχικών, το μέλλον της κάτω από τη σημαία της επανάστασης είχε πια αποφασιστεί. Ήταν πλέον 20 χρονών και είχε παντρευτεί 10 μήνες πριν με ένα ρώσο μετανάστη. Αποφάσισε να χωρίσουν και έφυγε για τη Νέα Υόρκη.

Εκεί, γνωρίστηκε και έγινε φίλη με το Γιόχαν Μοστ, τον εκδότη μιας γερμανόφωνης αναρχικής εφημερίδας. Ο Μοστ γρήγορα αποφάσισε πως η Γκόλντμαν θα μπορούσε να γίνει μια ιδιαίτερα ικανή προπαγανδίστρια. Προσπάθησε να την πείσει να πραγματοποιήσει ομιλίες ενάντια στις κινητοποιήσεις για το θωρο, γιατί κατά τη γνώμη του αυτές αποτελούσαν μια επιζήμια παρέκκλιση από τον αγώνα για την ολοκληρωτική κατάργηση του καπιταλισμού. Η Γκόλντμαν ξεκίνησε απρόθυμα να πραγματοποιεί τις ομιλίες. Κατά τη διάρκεια μιας από τις πρώτες ομιλίες της, στο Μπάφαλο, ένας ηλικιωμένος εργάτης πήρε τον λόγο και της είπε: "Τι θα πρέπει

να κάνουν οι άνθρωποι της ηλικίας μου; Είμαστε πολύ γέροι για να ζήσουμε τη συντριβή του καπιταλισμού. Πρέπει να απαρνηθούμε την απελευθέρωση δύο ωρών κάθε μέρας από την καταραμένη δουλειά".

Μετά από αυτή τη συνάντηση, η Γκόλντμαν αποφάσισε πως συγκεκριμένες προσπάθειες για βελτίωση των συνθηκών ζωής, όπως η αύξηση των μισθών και η μείωση του ωράριου, όχι μόνο δεν ήταν παρέκκλιση, αλλά αποτελούσαν τμήμα του αγώνα για τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Η Γκόλντμαν άρχισε να απομακρύνεται από τον Μοστ και συνδέθηκε με την ανταγωνιστική γερμανόφωνη αναρχική εφημερίδα "Die Autonomie". Εκεί ήρθε σε επαφή με τη σκέψη του Κροπότκιν. Προσπάθησε να ισοροπήσει την κοινωνική αλληλεξάρτηση και την ανάγκη της αλληλοβοήθειας που τονίζει ο Κροπότκιν με τη δική της βαθιά πίστη στην ελευθερία του ατόμου. Εκείνη την εποχή, κατά τη διάρκεια μιας γιορτής, ένας νεαρός επαναστάτης πήρε παράμερα τη Γκόλντμαν που χόρευε και της είπε πως δεν είχε γίνει προπαγανδίστρια για να χορεύει. Η Γκόλντμαν έγραψε στο ημερολόγιό της: "Του είπα με επιμονή πως η πίστη στο σκοπό μας δεν σήμαινε πως θα 'πρεπε να γίνω καλόγρια και τό κίνημα μοναστήρι. Αν πάλι σήμαινε αυτό, τότε εγώ δεν ήθελα να έχω καμία σχέση. Αυτό που θέλω είναι ελευθερία, το δικαίωμα στην έκφραση, το δικαίωμα όλων στην ομορφιά, στη χαρά".

Αρχικά η Γκόλντμαν υποστήριζε την "προπαγάνδα με τη δράση". Το 1892, μαζί με τον Αλεξάντερ Μπέρκμαν, σχεδίασαν μια ενέργεια ενάντια στο Χένρυ Φρικ, το διευθυντή του εργοστασίου Homestead Pennsylvania, που είχε διατάξει την ένοπλη αιματηρή καταστολή μιας απεργίας. Η Γκόλντμαν προσπαθήσε αποτυχημένα να κάνει πεζοδρόμιο για να συγκεντρώσουν χρήματα ώστε να αγοράσουν το πιστόλι για την ενέργεια. Ο Μπέρκμαν πυροβόλησε τον Φρικ, απλά τραυματίστηκε. Καταδικάστηκε σε 22 χρόνια φυλακή. Η Γκόλντμαν υπερασπίστηκε τον Μπέρκμαν, γεγονός που την κατέταξε για πάντα στους "δημόσιους κινδύνους". Το 1893 συλλήφθηκε γιατί παρακινούσε άνεργους να λεηλατήσουν αποθήκες ψωμιού για να φάνε. Πέρασε ένα χρόνο στη φυλακή του Blackwells Island.

Λίγο αργότερα φυλακίστηκε ξανά γιατί μοίραζε φυλλάδια που προπαγάνδιζαν την έκτρωση και τον έλεγχο γεννήσεων. Τις μεγαλύτερες διώξεις τις υπέστη όταν, κατά τη διάρκεια του 1ου παγκόσμιου

The Emma Goldman Papers

[Photograph, 1893 Sept. 1, Philadelphia] - 1 p.; 8 x 9 cm.
Obtained from the City Archives of Philadelphia.

1878

Emma Goldman
"Anarchist"

Φωτογραφίες της Γκόλντμαν από τα αρχεία της αστυνομίας της Φιλαδέλφειας

πόλεμου, πρωτοστάτησε στη δημιουργία ενώσεων ενάντια στη στρατιωτική κατάταξη και συμμετείχε στη διοργάνωση αντιμιλιταριστικών κινητοποιήσεων. Το 1917, η Γκόλντμαν και ο Μπέρκμαν (που είχε στο μεταξύ αποφυλακιστεί) συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σε δύο χρόνια φυλάκιση για "συνομοσία ενάντια στη στρατιωτική θητεία". Στη συνέχεια, τους αφαίρεσαν τα πολιτικά τους δικαιώματα και τους εξόρισαν, μαζί με άλλους ανεπιθύμητους "κόκκινους" στη Ρωσία. Ο μετέπειτα ιδρυτής του FBI, ο Edgar Hoover, που ήταν υπεύθυνος για την απέλαση της Γκόλντμαν, την αποκάλυψε "μια από τις πιο επικίνδυνες γυναίκες στην Αμερική".

Η απέλασή τους είχε το θετικό πως μπόρεσαν να ζήσουν από πρώτο χέρι τα επαναστατικά γεγονότα στη Ρωσία. Η Γκόλντμαν ήταν διατεθειμένη να ξεχάσει τη διαμάχη αναρχικών-μαρξιστών στην 1η Διεθνή, ακόμα και να υποστηρίξει τους μπολσεβίκους. Ωστόσο, καθώς το 1919 η Γκόλντμαν και ο Μπέρκμαν επισκέφθηκαν με τρένο διάφορες περιοχές της Ρωσίας, συνάντησαν με τρόπο τη συνεχώς αυξανόμενη γραφειοκρατία, τις αστυνομικές διώξεις και την καταναγκαστική εργασία. Η Γκόλντμαν έφτασε το 1921, με την αιματηρή καταστολή της εξέγερσης στην Κρονστάδη από τον Τρότσκι και τον κόκκινο στρατό. Φεύγοντας από τη Ρωσία, το Δεκέμβριο του 1921, η Γκόλντμαν κατέγραψε τις εμπειρίες της σε δύο βιβλία: "Η Απογοήτευσή μου στη Ρωσία" και "Η Ακόμα Μεγαλύτερη Απογοήτευσή μου στη Ρωσία". Σε ένα χαρακτηριστικό σημείο έγραψε πως "ποτέ ξανά στην ιστορία η εξουσία, η κυβέρνηση, το κράτος δεν είχαν εμφανιστεί τόσο ενδογενώς ογκολιθικά, αντιδραστικά, αντεπαναστατικά. Με λίγα λόγια, το ακριβώς αντίθετο της επανάστασης".

Οι εμπειρίες της στη Ρωσία την οδήγησε να αναθεωρήσει ολόκληρα την παλιότερη άποψή της πως ο σκοπός μπορεί να δικαιολογήσει τα

μέσα. Η Γκόλντμαν αποδέχεται πλέον τη βία ως αναγκαίο κακό στη διαδικασία του κοινωνικού μετασχηματισμού, με ένα ιδιαίτερα ξεκάθαρο σκεπτικό: "Ξέρω πως στο παρελθόν για την πραγματοποίηση κάθε μεγάλης πολιτικής και κοινωνικής αλλαγής απαιτήθηκε βία. Ωστόσο είναι άλλο πράγμα να χρησιμοποιείς τη βία ως αυτοάμυνα και άλλο να ανάγεις τον τρομορισμό σε αξία, να τον θεσμοθετείς και να του αναγνωρίζεις το κεντρικότερο τμήμα του κοινωνικού αγώνα. Ένας τέτοιος τρομορισμός γεννά

την αντεπανάσταση και στη συνέχεια γίνεται και ο ίδιος αντεπαναστατικός".

Τέτοιες απόψεις ήταν εξαιρετικά αντιδημοφιλείς στους ριζοσπάστες της εποχής, καθώς στην πλειοψηφία τους ήθελαν ακόμα να βλέπουν θετικά τη "ρώσικη επανάσταση". Όταν η Γκόλντμαν πήγε στην Αγγλία το 1921, ήταν σχεδόν η μόνη που μιλούσε ενάντια στους μπολσεβίκους. Το 1925 ξεκίνησαν διαδικασίες για την απέλασή της, αλλά ένας Ουαλλός ανθρακωρύχος προσφέρθηκε να την παντρευτεί για να της εξασφαλίσει άδεια παραμονής και διαβατήριο. Έχοντας πλέον βρετανικό διαβατήριο, μπορούσε να ταξιδεύσει στη Γαλλία και τον Καναδά. Μάλιστα, το 1934, κατάφερε να πραγματοποιήσει κάποιες περιοδίες στις ΗΠΑ.

Το 1936, λίγους μήνες πριν από την επανάσταση στην Ισπανία, ο Μπέρκμαν αυτοκτόνησε. Η Γκόλντμαν, που ήταν πια 67 χρονών, πήγε στην Ισπανία για να συμμετάσχει στον αγώνα. Εκεί, μιλώντας σε μια συγκέντρωση της ελευθεριακής νεολαίας, είπε χαρακτηριστικά: "Η Επανάστασή σας θα καταστρέψει για πάντα την ιδέα πως αναρχισμός

σημαίνει χάος". Διαφώνησε με τη συμμετοχή της CNT και της FAI στην κυβέρνηση και με τις συνεχείς υποχωρήσεις που πραγματοποιούσαν απέναντι στην αυξανόμενη δύναμη των κομμουνιστών στο όνομα της νίκης στον πόλεμο. Παρόλ' αυτά, αρνήθηκε να καταδικάσει τους ισπανούς αναρχικούς για τη συμμετοχή τους στην κυβέρνηση και την αποδοχή της στρατιωτικοποίησης, γιατί θεωρούσε πως διαφορετικά η κομμουνιστική δικτατορία θα ήταν η μόνη άλλη εναλλακτική εξέλιξη.

Η Γκόλντμαν πέθανε το 1940. Ο τάφος της βρίσκεται στο Σικάγο, όχι μακριά από αυτό των αναρχικών που εκτελέστηκαν το 1886, καθορίζοντας την πορεία της ζωής της.

Η Έμμα Γκόλντμαν προσέφερε μια σημαντική συνεισφορά στην αναρχική σκέψη. Εμπλούτισε τον αναρχισμό με το ζήτημα των σχέσεων των δύο φύλων, κάτι που παλιότερα ο αναρχισμός το είχε απλά υπαινιχθεί. Η Γκόλντμαν αγωνίστηκε για το δικαίωμα της έκτρωσης και φυλακίστηκε γι' αυτούς τους αγώνες της. Υποστήριζε πως μια πολιτική αλλαγή δεν θα ήταν αρκετή για να απαλλαγούμε από την ανισότητα και τις καταπιεστικές σχέσεις ανάμεσα στα φύλα, πως χρειαζόταν μια συνολική μεταμόρφωση των αξιών και, πολύ περισσότερο, των γυναικών των ιδιών. Και επέμενε πως οι γυναίκες μπορούσαν να το πετύχουν.

"Πρώτ' απ' όλα, αναγνωρίζοντας τους εαυτούς τους ως προσωπικότητες και όχι ως ερωτικά βοηθήματα. Έπειτα, αρνούμενες τον έλεγχο άλλων πάνω στο κορμί τους, αρνούμενες να γεννήσουν παιδιά εάν δεν το είχαν επιλέξει οι ίδιες, αρνούμενες να είναι δούλες του θεού, του κράτους, της κοινωνίας, του συζύγου, της οικογένειάς σου, κάνοντας τις ζωές τους απλούστερες και παράλληλα βαθύτερες και πλουσιότερες. Δηλαδή, προσπαθώντας να μάθουν το νόημα και την ουσία της ζωής σε όλη της τη συνθετότητα, απελευθερώνοντας τον εαυτό τους από την κοινή γνώμη και τη δημόσια κατακραυγή. Μόνο η αναρχική επανάσταση, και όχι η κάλη, μπορεί να απελευθερώσει τη γυναίκα, να την κάνει μια δύναμη πρωτόγνωρη στον κόσμο, μια δύναμη θεϊκής φλόγας, που θα δημιουργήσει τον ελεύθερο άντρα, την ελεύθερη γυναίκα".

21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1943: Καταστολή της εξέγερσης στο γκέττο της Βαρσοβίας.

25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1984: Πεθαίνει ο Μισέλ Φουκώ.

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1969: Συμπλοκές στο Στουουγουελ-ορόσημο για το μαχητικό κίνημα ομοφυλόφιλων.

27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1905: Ιδρύεται η IWW.

27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1869: Γεννιέται η Έμμα Γκόλντμαν.

Το κράτος των δικαστών

Θεμελιώδες στοιχείο του καθεστώτος των εκσυγχρονιστών

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία –τόσο μέσα στους κόλπους του επαναστατικού κινήματος όσο και μέσα στα πλαίσια της καθεστωτικής πολιτικής ζωής- για το λεγόμενο κράτος των δικαστών. Για πρώτη –ίσως- φορά στα χρονικά της αστικής δημοκρατίας, η δικαστική εξουσία ξεφεύγει από τον παραδοσιακά θεσμισμένο ρόλο της για να διεκδικήσει την αναβάθμιση της στα δημόσια πράγματα για να αρπάξει ένα ακόμη μεγαλύτερο κομμάτι καθεστωτικής δύναμης. Οι δικαστές –αυτοί οι τρομοκράτες με τις τηβέννους- από δημόσιοι υπάλληλοι γίνονται ξεχωριστό πόλος της Κυριαρχίας.

Μέχρι τα τώρα, οι δικαστές ήταν μια καλοπληρωμένη μερίδα κρατικών υπαλλήλων –αναπόσπαστο κομμάτι του καθεστωτικού μηχανισμού- οι οποίοι είχαν σαν αντικείμενο εργασίας:

α) να παρέχουν μια ηθική επίφαση στην κρατική βία και τρομοκρατία

β) να διασφαλίζουν υλικά και ιδεολογικά ότι η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο θα δικαιωνίζεται κι ότι όποιος την αμφισβητεί θα χτυπιέται παραδειγματικά

γ) να δίνουν την ψευδαίσθηση στην κοινωνία ότι υπάρχουν κάποιιοι που ελέγχουν την πολιτική κι οικονομική εξουσία και διασφαλίζουν τα δικαιώματα των ασθενέστερων οικονομικά και πολιτικά κοινωνικών ομάδων

Οι δικαστές μαζί με τους στρατιωτικούς και τους μπάτσους αποτελούσαν το πιο συντηρητικό κι αντιδραστικό κομμάτι του καθεστώτος, χωρίς όμως να έχουν την ίδια δύναμη με τους δυο τελευταίους. Μάλλον διακοσμητικός ήταν ο ρόλος τους.

Τα τελευταία χρόνια –τόσο στην Ελλάδα όσο και στην υπόλοιπη Δ. Ευρώπη- παρατηρούμε μια μεταβολή του ρόλου των δικαστών, μια ποιοτική του αναβάθμιση. Ορόσημα αυτής της μεταβολής συνιστούν:

- στην Ελλάδα η λεγόμενη Κάθαρση –δηλαδή η δικαστική διερεύνηση του σκανδάλου Κοσκωτά κι η ποινική δίωξη κάποιων από τους εμπλεκόμενους στο πασοκικό φαγοπότι.

- στην Ιταλία η λεγόμενη επιχείρηση καθαρά χέρια –δηλαδή η δικαστική διερεύνηση της διαφθοράς στο μεταπολεμικό πολιτικό σύστημα της γειτονικής χώρας.

- στο Βέλγιο η υπόθεση της συμμορίας Ντιπρού –δηλαδή η διερεύνηση εμπλοκής υψηλά ιστάμε-

νων σε κυκλώματα παιδεραστίας και παιδικής πορνείας.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που πιστεύουν ότι η δικαστική εξουσία μετά τις παραπάνω υποθέσεις, πήρε μια τέτοια ώθηση ώστε να μιλάμε πλέον –με κάποια υπερβολή ίσως- για το κράτος των δικαστών.

Τα ιδιαίτερα στοιχεία που χαρακτηρίζουν αυτήν την καινούργια κατάσταση της δικαστικής εξουσίας είναι:

α) Ο διευρυμένος πολιτικός ρόλος του δικαστή κι η εντονότερη παρέμβαση του στα δημόσια πράγματα

β) Η σκλήρυνση της στάσης των δικαστών απέναντι σε αυτούς που πέφτουν στα νύχια τους κι η περιφρόνηση των αρχών του δικαίου

γ) Η αυτονόμηση της δικαστικής εξουσίας κι η δραπετεύση της από τον ασφικτικό έλεγχο της πολιτικής εξουσίας

δ) Η αναβάθμιση της θέσης του δικαστή μέσα στην ιδεολογία της κυριαρχίας.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα ένα ένα

Ο διευρυμένος πολιτικός ρόλος των δικαστών. Οι δικαστές δεν παίζουν πλέον μονάχα το ρόλο του τοποτηρητή της υφιστάμενης τάξης πραγμάτων. Δεν είναι απλώς κάποιοι ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι. Παρεμβαίνουν καίρια στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό σβήνοντας πολιτικούς, περιορίζοντας τις ατομικές ελευθερίες, ασκώντας ανοιχτή κριτική στο πολιτικό σύστημα, νομοθετώντας de facto, κάνοντας κανονικότητα πολιτική. Οι δικαστές μετατρέπονται από αφανείς γκρίζοι γραφειοκράτες σε σταρ του οργανωμένου θεαματικού ψέμματος. Και βεβαίως οι παρεμβάσεις τους είναι οι πλέον αντιδραστικές: αυταπάγγελτες διώξεις εναντίον απεργών, ρατσιστικές διώξεις, εκκλήσεις –και de facto πραγματοποίησή τους- για μια κοινωνία πιο αυτρχική, άνευ όρων παράδοση στους αμερικάνους και τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα-τα οποία μέσα στο κλίμα της γενικής αυστηρότητας χαιρούν ασυλίας.

Η σκλήρυνση της στάσης των δικαστών

Αν και πλέον δεν έχουμε αντιτρομοκρατικό νόμο ούτε ανάλογη έκτακτη νομοθεσία για περιπτώσεις κατοχής κι εμπορίας ναρκωτικών ουσιών, οι δικαστές αλλιώς βουλεύονται. Αυτό που στην ουσία συμβαίνει είναι να πέφτουν απίστευτα βαριές καμπάνες, χωρίς την παραμικρή νομική στήριξη. Πολύχρονες καταδίκες ή ακόμα και ισόβια για κατοχή λίγων γραμμαρίων. Επιπλέον σε περιπτώσεις ληστειών –ιδιαίτερα τραπεζών- το αποδεικτικό υλικό δεν παίζει κανένα ρόλο κι η ταρίφα κυμαίνεται γύρω στα είκοσι χρόνια. Όσο για τις προφυλακίσεις εκεί είναι που υπάρχει απόλυτη περιφρόνηση για τις προϋποθέσεις που ορίζει ο νόμος. Όπως είναι φυσικό οι αλλοδαποί είναι αυτοί στους οποίους εξαντλείται η δικαστική σκληρότητα. Γενικότερα θα λέγαμε ότι η απονομή “δικαιοσύνης”

έχει περάσει από το στάδιο της απόδειξης σε αυτό της υποψίας –ή της προκατάληψης ακόμα καλύτερα. Κι από κανόνες του ποινικού δικαίου σε διατάγματα που θυμίζουν δικτατορικά καθεστώτα.

Η αυτονόμηση της δικαστικής κίστας

Είναι μακρόχρονη παράδοση στα –ελληνικά τουλάχιστον- πολιτικά χρονικά, οι δικαστές να αποτελούν υποχείρια της εκάστοτε κυβέρνησης –ή καλύτερα Φιλιππίνες του πρωθυπουργού όπως έχει ειπωθεί. Τα τελευταία χρόνια αυτή η κατάσταση τείνει να διαφοροποιηθεί άρδην. Αν κι ακόμα δεν έχουν απεκδυθεί το μανδύα του τσάτσου, δε διστάζουν να περιφρονήσουν κυβερνητικά νομοθετήματα, να επιτεθούν δυναμικά εναντίον των κυβερνήσεων, να καταγγείλουν συλλήβδην τον πολιτικό κόσμο, να αγνοήσουν επι-

ψης και διαφθοράς. Η παντελής έλλειψη αξιοπιστίας του αστικού πολιτικού σκηνικού κι η πίστη που ενστερνίζεται πολύς κόσμος ότι οι επιχειρηματίες είναι κοινοί απατεώνες –πράγμα απόλυτα σωστό-, αφήνει ελεύθερο το πεδίο στους δικαστές για να προβάλουν ως η ηθική δύναμη που θα σώσει το ταλανιζόμενο έθνος από την καταστροφή. Οι δικαστές θα μας απαλλάξουν από τα λαδώματα, τα κυκλώματα, τα ναρκωτικά, την παιδεραστία. Είναι χαρακτηριστικό ένα σύνθημα που είχε κυκλοφορήσει στην Ιταλία πριν κάμποσο καιρό: Ντι Πιέντρο σώσε μας.

Σε τι λοιπόν αποσκοπεί το κράτος των δικαστών και πώς θα μπορούσαμε να το αντιμετωπίσουμε; Το κράτος των δικαστών εντάσσεται μέσα στα πλαίσια της γενικότερης νεοφιλελεύθερης επίθεσης ενάντια στην κοινωνία. Όπως ακριβώς στο επίπεδο των

δεικτικά κυβερνητικές επιλογές. Είναι χαρακτηριστικό το πώς έχουν γίνει κενά γράμματα τα νομοθετήματα Κουβελάκη και Βενιζέλου που περιείχαν ευεργετικές διατάξεις για τους κρατούμενους –ευεργετήματα που κερδήθηκαν μετά από πολύχρονους αγώνες των κρατούμενων-, το πώς υποσκάπτονται οι υπουργικές αποφάσεις που ρυθμίζουν την εσωτερική λειτουργία του δικαστικού σώματος, το πώς δώσανε στους εαυτούς τους –με τραμπούκικο τσαμπουκά- υπέρογκες αυξήσεις παρά τις αντίθετες επιταγές του υπουργείου οικονομικών, το πώς κατηγορούν τους πολιτικούς ότι υποθάλπουν την “τρομοκρατία” και τους παραδίδουν ανυπεράσπιστους στο έλεος της.

Η αναβάθμιση της ιδεολογικής θέσης του δικαστή.

Οι δικαστές δεν εμφανίζονται πλέον μόνο σαν υπερασπιστές της εννόμου τάξεως. Με την πολύτιμη βοήθεια των –πάντα πρόθυμων για βρωμοδουλειές- ΜΜΕ παρουσιάζονται σαν στυλοβάτες του εθνικού κορμού, σαν ρομφαιοφόροι άγγελοι έτοιμοι να χτυπήσουν αλύπητα αυτούς που απειλούν το κοινωνικό σύνολο, σαν φάροι ηθικής σ’ έναν ωκεανό σή-

κοινωνικών δικαιωμάτων έχουμε την επιδρομή για την καταλήστευση από τους οικονομικά ισχυρούς του κοινωνικού εισοδήματος και το ριζίμο εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, έτσι και στο επίπεδο των πολιτικών ελευθεριών έχουμε την επαναδιαπραγμάτευση των ατομικών ορίων ελευθερίας εις βάρος του πολίτη. Στην ουσία βιώνουμε το πέρας από την αστική δημοκρατία σε καθεστώδες με ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Η όξυνση της κρατικής καταστολής κι ο περιορισμός των δικαιωμάτων του πολίτη είναι ο μόνος δρόμος από τον οποίο μπορεί να περάσει το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, δεδομένου ότι οι ατομικές, κοινωνικές και πολιτικές αντιδράσεις που συναντάει είναι πολύ μεγάλες. Ως γνωστόν εκεί που δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος. Όσο για το πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αυτήν την κατάσταση, γίνεται κάθε μέρα φανερό ότι με αποσπασματικές και περιθωριοποιημένες κινήσεις δεν θα έχουμε αποτέλεσμα. Μόνο με οργανωμένη και συγκροτημένη αντίσταση τόσο πρακτικά όσο κι ιδεολογικοπολιτικά, μπορούμε να αντιπαρατεθούμε στο μεταμοντέρνο μεσαιώνα.

Παναγιώτης Δριμυλής